

3. 3. 1997

לא עובר יום שאני לא חושבת על מוישה ז"ל,
כל פעם שאני רואה לכלוך בצידי הדרך,
מוישה היה רואה אותו עם הראייה הסלקטיבית
שלו, והוא היה מתכופף ומרים אותו.
ודאי כבר היה לו קשה להתכופף, אבל לא קשה
מדי, והוא התכופף שוב ושוב והרים מה שאנחנו
החברים שלו, וילדינו, זרקנו.
רק אלוהים יודע כמה פעמים הוא התכופף.

עכשיו אין לנו מוישה ולאף אחד לא איכפת סדר
וניקיון בקיבוץ שלו כמו שזה היה איכפת
למוישה.

אולי, חברים, נתחיל לזרוק פיסות נייר
ובדלי סיגריות לאן שהם שייכים?
ואולי מוישה בקבר שלו היה שמח שכך נעשה?

יהיה זכרו ברוך

אוי גורס

